

RIGÓ BÉLA

TE LESZEL VIRÁG

Van az úgy, hogy egyszerre akarunk mindent elmondani, és összegabalyodnak a mondataink. Bocsánat, de úgy érzem, ez a téma éppen erre a fórumra kívánczik.

2011 tavaszán verseskötetet rendelt tőlem az Ulpius kiadó a karácsonyi könyvpiacra. A címe: *Nálatok laknak-e állatok?* Ez lesz a gomb, varrjak hozzá kabátot.

Mint a gyermekirodalom sok évtizedes gyakorlattal rendelkező szerkesztője, kritikusa és irodalomtörténésze, pillantok alatt felmértem, hogy alapanyagom hiányos. A mai igények szerint hiányoznak a „söderparti” típusú gyermekfelnőtt kommunikációt imitáló versek.

Ezeket pótolni sem tudom. Rég voltam szülő, és messze él az unokám.

Ekkor jött Nagy négy korosztályos unokájától naprakészen beszerzett tapasztalataival.

Az egykori tudós tanszékvezető bébiszitterként is felkészült minden alkalomra. Még alternatív programokat is vázolt magának, hogy a gyerek a szabadság illúziójával tudjon belőlük választani.

Számomra ebből az volt felbecsülhetetlen érték, amit ő kapott cserébe a gyerekektől. Amit ők mondtak el, írtak, rajzoltak le magukról, a családról, testvéri szeretetről és rivalizálásról, és egyéb apró titkaikról. Nagy pedig – így szokta megkutató vegyész korában – mindent pontosan feljegyzett. Az ő jóvoltából hiteles dokumentumok alapján dolgozhattam. Megírhattam mi a véleménye egy modern mai gyereknek a gólyameséről, és mit tudnak a halálról az őt féltve szerető felnőttek mondani neki.

Az utóbbiból írtam a kötet legtöbb visszhangot kiváltó versét, az Emlékezetőt. Amikor a vers hősét megismertették az általa inspirált költeménnyel, valami felrémlt neki: „Ezt ugye Te írtad, Nagy?”

Tudtam, tudtuk, de az időpont kegyetlen gyorsasággal következett be. Most már nincs értelme az anonimitásnak: Pallagi Atilláné Dr. Bánkfalvi Emese váratlanul rátámadt súlyos betegségben meghalt. Modellértékű

*...est ugye
Te írtad,
Nagy?...*

nagymama volt, ez talán azok számára is kiderül, akik csak a Nálatok laknak-e állatokban olvasták ezt a rövid versciklust. Képeslapok Nagyinak, amelyek keresik maguknak a lehetséges címzetteket.

EMLÉKEZTETŐ

Látogattunk. Minket senki se látott.
 A temetőbe vittünk ki virágot.
 Kik idejöttek egyszer, egy napon,
 ki voltak írva sok-sok kolapon.
 Elmondtad, Nagyi, mi élok vagyunk,
 De közölünk egyenként itt hagyunk
 valakit mindig...
 – Akkor elfogyunk?
 – Dehogy fogyunk! Van annál több eszünk.
 Te is velünk vagy. Még többen leszünk.
 – Jó, de velünk, csak mivelünk, mi lesz?
 Nekem nagyon kell, muszáj tudni ezt!
 – Muszáj? Kisöreg, ezt honnan veszed?
 – Te mi leszel, ha én apuka leszek?
 – Dédi.
 – Azután?
 – Ükmama. Talán...
 Vagy nem is leszek már egyáltalán.
 – Nem igaz! Akkor majd csontváz leszel.
 Te mondtad, Nagyi, semmi sem vesz el,
 te mondtad, jön majd ásó és kapa,
 és akkor már én leszek dédapa,
 aztán ükapa... sorban így tovább.
 Én is föld leszek. Te leszel virág.

Lojek Beáta (Edeleány) rajza